

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Så fik vi da reelle og ærlige svar fra hr. Ove Fich.

Danmark har fire forbehold, og i disse fire forbehold står der: Vi vil ikke forhindre, at de andre lande går længere. Det er også udmærket; det er der jo et flertal af Danmarks befolkning der har sagt ja til. Det vil jeg ikke benægte.

Men når Socialdemokratiet samtidig siger, at de gerne vil have, at Danmark skal være et foregangsland, kunne det måske være, at de også ville prøve på at fortælle befolkningerne ude omkring i Europa, hvad et foregangsland er. Det er altså et land, som vil forklare de andre regeringer, at hvis de går videre, er det højst sandsynligt, at ratificeringen af Maastricht II, eller hvad den kommer til at hedde, vil falde med et brag i Danmark.

Var det derfor ikke en idé, at regeringen tog sig sammen og sagde: Det går ikke, at I går videre, når vi taler om integration af militær, af udenrigspolitik osv. Det er på den måde, jeg mener, at Danmark måske, hvis Socialdemokratiet mente det ærligt, kunne være et foregangsland.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hvis Socialdemokratiet og den danske regering mener det alvorligt med, at de danske undtagelser skal fastholdes, skylder man os en forklaring på, hvordan man i praksis vil sikre det på regeringskonferencen.

Nu nævnte hr. Ove Fich eksemplet med en sammensmeltning eller en tættere tilknytning mellem Vestunionen og EU. Hvis det sker, hvordan kan man så have en undtagelse fra en sammensmeltning mellem EU og Vestunionen, når vi er medlemmer af EU? Det er ganske enkelt ubegribeligt. Det kan ikke lade sig gøre i virkelighedens verden at have en undtagelse fra en sammensmeltet organisation. Det må hr. Ove Fich da kunne forstå. Det skylder han os en forklaring på.

Tilsvarende på det retlige område: Hvis ting, som den danske regering ønsker at være med i, f.eks. en fælles flygtningepolitik – det har jeg forstået at man ønsker at være med i – bliver flyttet over til det overstatslige område, hvilket et meget stort, massivt flertal af landene insisterer på at det skal, hvordan vil hr. Ove Fich så sikre den danske undtagelse? Det er det, man burde koncentrere sig om i forhandlingerne, og det er det, hr. Ove Fich snakker uden om.

Charlotte Antonsen (V):

Kina udviser en rystende mangel på respekt for de mest elementære menneskerettigheder. Alligevel stod franske nationale interesser i vejen for, at EU i fællesskab kunne enes om en dagsorden i FN, der påpeger de urimeligheder, som de kinesiske myndigheder udsætter deres egen befolkning for.

Et stigende antal mennesker i verden bliver politisk forfulgt og må flygte fra deres lande. Alligevel ser vi i Europa, hvordan de enkelte lande i stigende antal beslutter at lukke deres grænser fuldstændig for verdens flygtninge.

Den iranske regerings stedfortræder er i Tyskland blevet dømt for mord i Tyskland. Alligevel kan EU-landene ikke enes om at trække deres diplomater ud af Iran som en mild reaktion mod den fuldstændig uhyrlige statsterro-risme.

Dette er blot nogle få eksempler på den nationalegoistiske tendens, der spores i Europa i dag. Denne begyndende opløsningstendens er noget, vi har set før i EF's historie. Det er et signal, som vi skal tage alvorligt, og det er en tendens, som vi skal forsøge at modvirke ved at genskabe den dynamik og den målrettedhed, der i tidligere perioder har præget Fællesskabet.

I begyndelsen og midten af 1980'erne så vi tendenser, der minder om de nuværende. Her tog Kommissionen initiativet til etableringen af det indre marked. Man satte sig et mål om borgernes, varernes, tjenesteydelseernes og kapitalens frie bevægelighed. Derefter gennemførte landene over en 5-årig periode målet.

Dynamikken og samhørigheden i EU – eller dengang EF – blev genskabt, ligesom det indre marked på det økonomiske område førte til velstand og mange nye arbejdspladser. I dag har vi stort set gennemført det indre marked, men der er, som jeg indledte med, nogle eksempler på andre problemer, der trænger sig på i Europa.

Hvordan kan det være, at EU 40 år efter sin start fortsat ikke er i stand til at stå sammen om at løse fælles udenrigs- og sikkerhedsproblemer, og hvorfor er vi ude af stand til at gøre noget effektivt inden for flygtningeområdet samt i bekæmpelsen af den internationale kriminalitet? Er ideen med EU ikke netop at modvirke de nationalegoistiske tendenser, som de tre indledende eksempler er udtryk for?

For Venstre er det centralt, at det på regeringskonferencen lykkes at blive enige om, at EU i fremtiden bliver udstyret med tilstrækkeligt effektive midler til at kunne reagere passen-